

## הַלְבוֹת אֶסּוּרֵי בִיאָה פֶּרֶק ו

א. דם הנדה, ודם הזבה, ודם הקשי, ודם היולדת, ודם טהר שליוולדת כלו דם אחד הוא, ומן המקור הוא בא, וממעין אחד הוא. ובזמנים בלבד הוא שישתנה דינו, ותהיה רואה דם זו טהורה; וזו נדה, וזו זבה.

ב. פיצד: כשתראה האשה דם תחלה, או כשתראה בשעת וסתה, והוא העת שקבעה לנדתה הרי זו נדה כל שבעת הימים, בין ראת כל שבעה בין שלא ראת אלא טפה ראשונה בלבד; ראתה דם ביום השמיני הרי זה דם זיבה, מפני שהוא בלא עת נדתה.

ג. וכן כל דם שתראה בתוך הימים שבין וסת נדה ווסת נדה, הרי הוא דם זיבה. והלכה למשה מסיני, שאין בין זמן נדה לזמן נדה אלא אחד עשר יום בלבד.

ד. כל שבעת הימים שנקבעה לה וסת בתחלתן הן הנקראין ימי נדתה, בין ראת בהן דם בין לא ראת. ומפני מה נקראין ימי נדה, מפני שהן ראויין לנדה; וכל דם שתראה בהם, דם נדה יחשב. וכל אחד עשר יום שאחר השבעה הן הנקראין ימי זיבתה, בין ראת בהן דם בין לא ראת. ולמה נקראין ימי זיבה, מפני שהן ראויין לזיבה; וכל דם שתראה בהן, דם זיבה יחשב. והזהר בשני שמות אלו, שהן ימי נדתה וימי זיבתה.

ה. כל ימי האשה מיום שיקבע לה וסת עד שתמות, או עד שיעקר הוסת ליום אחר תספור לעולם שבעה מתחלת יום הוסת ואחריהן אחד עשר, שבעה ואחריהן אחד עשר; ותזהר במנין, כדי שתדע בעת שתראה דם, אם בימי נדה ראת, או בימי זיבה: שכל ימיה שלאשה כך הן, שבעה ימי נדה ואחד עשר ימי זיבה, אלא אם כן הפסיקה הלידה, כמו שיתבאר.

ו. אשה שראת דם בימי זיבתה יום אחד בלבד, או שני ימים זה אחר זה נקראת זבה קטנה, ונקראת שומרת יום פנגד יום. ואם ראת שלושה ימים זה אחר זה הרי זו זבה גמורה, והיא הנקראת זבה גדולה, ונקראת זבה סתם: שנאמר "ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים" (ויקרא טו, כה); ומעוט "ימים" שנים, "רבים" שלושה.

ז. אין בין זבה גדולה לזבה קטנה, אלא ספירת שבעה והבאת קרבן שזבה גדולה צריכה לספור שבעת ימי נקיים, וזבה קטנה אינה סופרת אלא יום אחד בלבד; וזבה גדולה מביאה קרבן, כשתטהר. אבל לענין טמאה ואסור ביאה, שתייהן שוות.

ח. פיצד: ראת דם בימי זיבתה, בין שראת בתחלת הלילה בין שראת בסוף היום הרי אותו היום כלו טמא, וכאלו לא פסק הדם מעת שראת עד ששקעה החמה; ומשמרת כל הלילה. אם לא ראת כלום בלילה משכמת למחר וטובלת אחר שתניח החמה, ומשמרת כל היום; אם לא ראת כלום הרי זה יום אחד טהור פנגד היום הטמא, והרי היא מתרת לבעלה לערב.

ט. ראת דם גם בשני, בין ביומו בין בלילו אחר שטבלה הרי היום השני טמא, ומשמרת כל ליל שלישי. אם לא ראת משכמת למחר וטובלת אחר שתניח החמה, ומשמרת כל היום; אם לא

רֹאֵת כָּלוּם הָרִי זֶה יוֹם אֶחָד טָהוֹר כְּנֶגֶד שְׁנֵי הַיָּמִים הַטְּמָאִים,  
וּמִתַּרְתּ לְבַעֲלָהּ לָעָרֵב.

י. רֹאֵת דָּם גַּם בְּשָׁלִישִׁי, בֵּין בְּיוֹמוֹ בֵּין בְּלִילּוֹ הָרִי זֶה זָכָה  
גְּדוּלָּה, וְצִרִיכָה לְסַפֵּר שְׁבַעַת יָמִים טָהוֹרִים בְּלֹא דָם: שֶׁנֶּאֱמַר  
”וְסִפְרָהּ לָהּ שְׁבַעַת יָמִים, וְאַחֲרֵי תִטְהָר” (ויקרא טו, כח). וְטוֹבֶלֶת  
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אַחֲרֵי הַנֶּזֶק הַחֲמָה, וְהָרִי הִיא מִתַּרְתּ לְבַעֲלָהּ לָעָרֵב.  
וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, מִבִּיאָה קָרְבָּנָה שְׁתֵּי תוֹרִים, אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה.

יא. זָכָה קִטְנָה שֶׁטְבָּלָה בְּלִילָה שְׁלִיּוֹם הַשְּׁמֹר, אוֹ זָכָה גְּדוּלָּה  
שֶׁטְבָּלָה בְּלִיל שְׁבִיעִי כָּאִלוֹ לֹא טְבָּלָה, וְהָרִי הִיא כְּנֹדָה שֶׁטְבָּלָה  
בְּתוֹךְ שְׁבַעָה.

יב. הֵבֵא עַל זָכָה גְּדוּלָּה בַּיּוֹם שְׁבִיעִי שֶׁלְּסִפְרָהּ אַחֲרֵי שֶׁטְבָּלָה,  
אוֹ עַל זָכָה קִטְנָה בַּיּוֹם הַשְּׁמֹר אַחֲרֵי שֶׁטְבָּלָה פָּטוֹר מִן הַפֶּרֶת:  
כִּיּוֹן שֶׁטְבָּלָה בְּזֶמֶן הָרָאוּי לְטְבִילָתָהּ, טָהוֹרָה. וְאִשָּׁה זֹאת תִּרְבּוֹת  
רָעָה, שֶׁהָרִי בְּעִילָתָהּ וּמִגָּעָה תְּלוּיִין.

יג. כִּיצַד הֵן תְּלוּיִין: אִם נִשְׁלַם הַיּוֹם אַחֲרֵי הַטְּבִילָה, וְלֹא רֹאֵת  
דָּם הָרִי כָּל שְׁנִגְעָה בּוֹ אַחֲרֵי טְבִילָתָהּ, טָהוֹר, וּבְעִילָתָהּ אַחֲרֵי  
הַטְּבִילָה, אֵין חֵיבִין עָלֶיהָ כָּלוּם. וְאִם רֹאֵת דָּם בַּיּוֹם זֶה אַחֲרֵי  
שֶׁטְבָּלָה נִמְצְאָת זָכָה לְמַפְרַע, וְכָל שְׁנִגְעָה בּוֹ לְמַפְרַע טְמֵא,  
וְהִיא וּבּוֹעֲלָהּ חֵיבִין בְּקָרְבָּן. וְלִפְיָכֶּךָ הִיא אֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ עַד  
לָעָרֵב, שֶׁלֹּא תִבֵּיא עֲצָמָה לְיָדֵי סֶפֶק.

יד. זָכָה שֶׁסִּפְרָה שֵׁשֶׁת יָמִים נְקִיִּים, וּבְשְׁבִיעִי רֹאֵת דָּם אֶפְלוֹ סְמוּךְ  
לְשִׁקִּיעַת הַחֲמָה סְתָרָה הַכֹּל, וְחוֹזֶרֶת לְמִנּוֹת מֵאַחֲרֵי הַיּוֹם הַטְּמֵא  
שְׁבַעַת יָמִים נְקִיִּים. פְּלִטָה שֶׁכָּבַת זֶרַע בְּתוֹךְ יָמֵי הַסִּפְרָה סוֹתֶרֶת  
יוֹם אֶחָד, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּזָב שֶׁרָאָה קָרִי, שֶׁסּוֹתֵר יוֹם אֶחָד.

טו. רֹאֵת דָּם בְּעֶשְׂרֵי מִיָּמִים זִיבָתָהּ, וּבְאַחַד עָשָׂר, וּבְשְׁנַיִם עָשָׂר  
אֶף עַל פִּי שֶׁרָאָת בְּשָׁלוּשָׁה יָמִים זֶה אַחֲרֵי זֶה אֵינָה זָכָה גְּדוּלָּה,  
אַלֵּא יֵצֵאת מִזִּיבוֹת קִטְנָה לְנֹדָה: שְׁיֻם שְׁנַיִם עָשָׂר, מִתְחַלֶּת יָמֵי  
נֹדָה; וְהָרֹאָה בְּיָמֵי נֹדָתָה אֵינָה זָכָה, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

טז. וְיָמָּה הִוא זֶה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה ”אוֹ כִּי-תִזּוּב, עַל-נֹדָתָה” (ויקרא  
טו, כה) שֶׁאִם רֹאֵת שְׁלוּשָׁה יָמִים סְמוּךְ לְנֹדָתָה, הָרִי זֶה זָכָה: כְּגוֹן  
שֶׁרָאָת בְּשְׁמִינִי לְנֹדָתָהּ וּבַתְּשִׁיעִי וּבְעֶשְׂרִי, שֶׁהֵן רִאשׁוֹן וְשֵׁנִי  
וּשְׁלִישִׁי מֵהָאֶחָד עָשָׂר יוֹם שֶׁהֵן יָמֵי זִיבָתָהּ.

יז. רֹאֵת דָּם בְּאַחַד עָשָׂר מִיָּמִים זִיבָתָהּ, וְטְבָּלָה לָעָרֵב שֶׁהוּא לִיל  
שְׁנַיִם עָשָׂר, וְשִׁמְשָׁה מִטָּתָהּ אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא טְמֵאָה וּבּוֹעֲלָהּ  
טְמֵא, וְעוֹשִׂין מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב אֵינָם חֵיבִים כֶּרֶת: מִפְּנֵי שֶׁאֵין יוֹם  
שְׁנַיִם עָשָׂר מִצְטָרֵף לְיוֹם אֶחָד עָשָׂר לַעֲשׂוֹתָהּ זָכָה, הוֹעִילָהּ לָהּ  
טְבִילַת לִיל זֶה לְהַצִּילָהּ מִן הַקָּרְבָּן.

יח. טְבָּלָה בַּיּוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר אַחֲרֵי שֶׁתִּנָּץ הַחֲמָה הָרִי זֶה אֲסוּרָה  
לְבַעֲלָהּ עַד לָעָרֵב, כְּדִין כָּל זָכָה קִטְנָה; וְאִם עָבַר וּבְעָלָהּ, שְׁנִיחָן  
פָּטוֹרִין מִכָּלוּם: וְאֶפְלוֹ רֹאֵת דָּם אַחֲרֵי שֶׁבֵּא עָלֶיהָ בַּיּוֹם שְׁנַיִם  
עָשָׂר, אֵין בְּכָף כָּלוּם, שֶׁזֶה דָּם נֹדָה הוּא, וְאֵינּוּ מִצְטָרֵף לְיוֹם  
שֶׁלִּפְנָיו.

יט. רֹאֵת דָּם בְּסוּף שְׁבִיעִי לְנֹדָתָהּ בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת, וְרֹאֵת בַּתְּשִׁיעִי  
וְעֶשְׂרִי הָרִי זֶה סֶפֶק זָכָה: שֶׁמֶא רֹאִיָּה רִאשׁוֹנָה בְּלִיל שְׁמִינִי  
הִתָּה, וְנִמְצְאָת שֶׁרָאָת שְׁלוּשָׁה יָמִים זֶה אַחֲרֵי זֶה מִתְחַלֶּת יָמֵי  
זִיבָתָהּ.

ב. וכן אם ראת דם בתשיעי ועשירי מימי זיבתה, וראת בסוף יום אחד עשר בין השמשות הרי זו ספק זבה: שמא ראיה אחרונה ביום אחד עשר היתה, והרי ראת שלושה ימים זה אחר זה בימי זיבתה.

כא. נדה שבדקה עצמה בתוך ימי נדתה, ומצאה שפסק הדם, ואפלו פסק בשני לנדתה, ושגגה או הזידה ולא בדקה עד לאחר נדתה בימים רבים, וכשבדקה מצאה טמא אין אומרים שמא כל אותן הימים היתה טמאה, אלא כל אותן הימים שלא בדקה בחזקת טהרה.

כב. בדקה עצמה ומצאה טמא, אפלו בדקה בשביעי לנדתה, ובין השמשות לא בדקה עצמה, כדי לפרש מטמאת נדה, אלא המתינה ימים, ואחר כך בדקה ומצאה טהור הרי זו ספק זבה; ואם מצאה טמא, הרי זו זבה ודאית שפיון שבתחלה מצאה טמא ובסוף טמא, הרי זו בחזקת שלא פסק הדם. ויום ראשון שלנדה אף על פי שמצאה בו טהור הרי זה כמו שמצאה טמא, שיום ראשון כלו החזק המעין פתוח.

כג. זבה שבדקה עצמה בראשון מימי הספירה ומצאה טהור, ולא בדקה עד יום שביעי ומצאה טהור הרי זו בחזקת טהרה, וכאלו בדקה כל שבועה ומצאה טהור. וכן אם בדקה ביום ראשון מימי הספירה ומצאה טהור, וביום השמיני ומצאה טהור הרי זו בחזקת טהרה.

כד. בדקה ביום שלישי לזיבתה, ומצאה שפסק הדם, ולא בדקה ביום ראשון מימי הספירה, ובשביעי בדקה ומצאה טהור הרי זו בחזקת טהרה. והוא הדין לזב בכל אלו הבדיקות שהוא טהור, ועלו לו ימי הספירה.

כה. כל אשה שהיא ספק נדה ספק זבה צריכה לישוב שבעת ימי נקיים מספק, וטובלת בליל שמיני, ואחר כך תהיה מתרת לבעלה; ומביאה קרבן זבה, ואינו נאכל כמו שיתבאר במקומו.